เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ศาสนาแท้ไม่เหยียดหยามใคร

(พวกลูกศิษย์เขาอยากมากราบหลวงตา เขาว่าเขาอ่านประวัติแล้วอยากเห็นองค์จริงของหลวงตาเจ้าค่ะ) ให้บอกเขาว่าห้ามเอาตอนเป็นเด็ก ๆ ไปขโมยอ้อยเขาเป็นตัวอย่าง เดี๋ยวจะเป็นเด็กขโมยไปหมดนะ ตอนนั้นหลวงตาเป็นเด็กไปขโมยอ้อยเขา อย่าเอาเป็นตัวอย่างนะ ให้ปิดไว้ตรงนั้น เราเอามาพิจารณาทีหลังนะ มาย้อนพิจารณา เอ๊ มันก็แปลกอยู่นะ มันมีปัญญาไปตอบได้ยังไง นี่ที่คิดนะ คือมันจำได้ขนาดนั้น เวลาหิวอ้อยไปตัดอ้อยเขามา ทีแรกก็ขโมย ประตูเขาก็ปิดดี แต่เด็กมันลอดได้ ไปเห็นอ้อยลำใหญ่ ๆ อ้อยดำ ทีแรกขโมย พอเข้าไปแล้วเห็นอ้อยดำมันลำใหญ่ก็ว่า ไอ้นี่ลำหนึ่ง นั่นลำหนึ่ง เอาลำนั้นลำนี้ พี่กับน้องเถียงกันเสียงลั่นไปเลย ตอนที่ออกมานั่นซิ เราดูทั้งผู้ใหญ่ที่เขาเป็นเจ้าของ เขาไม่มีอะไรเลยนะ เห็นยิ้ม ๆ (เด็กเหล่านี้สูทำไมมาขโมยอ้อยกูล่ะ) เขายิ้มนะไม่มีอะไรแหละ เราจำได้ขนาดนั้น เขาจะทำหน้าบึ้งอะไรกับเราไม่มีเลย

เจ้าของเขายืนดูเราลอดออกมา เขาพูดนิ่มนวลด้วยนะ (เด็กเหล่านี้สูทำไมมาขโมยอ้อยกูล่ะ)ว่างั้นนะ แล้วยิ้ม ๆ โอ๊ย มันตอบดีนะ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมหิวมาก ผมจะเข้าไปตัดอ้อย แล้วจะแบกอ้อยไปหาป้า บอกป้าแล้วผมถึงจะไปบ้านผม ถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย มันไม่ลืมนะ (โอ๊ย กูไม่เอาละ สูตัดมาแล้วสูเอาเสีย) แกก็เดินผ่านไป เราได้อ้อยยิ้มแต้ม เลยถูกพ่อตาดัดเอาหลงทิศไปเลย ไม่ลืมที่มันแก้นี่นะ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า มันตัวขโมย คือมันไปจนตรอกแล้วมันแก้อย่างนั้น มันได้ความคิดมาจากไหนนะเด็กตัวขนาดนี้ มันไม่ลืมนะ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมหิวมากผมไปตัดอ้อย แล้วจะแบกอ้อยไปบ้านป้า บอกป้าแล้วถึงจะไปบ้านว่างี้นะ ความจริงมันขโมยร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วมันแก้ได้ยังไงน่าคิดอยู่ เราเอามาพิจารณา

ก็เอานี้ไปอวดตาล่ะซี บอกว่าไปเจอป้าอย่างนั้น ๆ แล้วก็เลยแก้ตัวอย่างนั้น ๆ ความจริงขโมยนั่นแหละ พอเจอแล้วก็เลยแก้แบบนี้ ตาได้เอานี้ไปบ้านเขาล่ะซี ซัดเราขนาบใหญ่เลย พอได้เรื่องเรานี้ก็ไปบ้านเขาล่ะซี สูรู้ไหมว่าเด็กสองตัวนั่นไปขโมยอ้อยสูน่ะ (รู้ เขาไม่ได้ขโมย) เขาก็ว่างั้นนะ แกก็เชื่อเราด้วย ผู้ใหญ่เชื่อเด็ก เด็กต้มผู้ใหญ่ ทีนี้ตาต้มเด็ก เป็นชั้น ๆ นะ(เขาบอกเขาไม่ได้ขโมย) มันว่ายังไง (เขาว่าเขาตัดอ้อยแล้วจะมาบอกป้าที่บ้าน เขาถึงจะเอาอ้อยไปบ้าน) นั้นละตัวเก่ง มันมาบอกกูแล้วว่างั้น มันขโมยมันมาเจอสูแล้วก็เลยแก้ตัวอย่างนั้น (ถ้าอย่างนั้นก็ช่างหัวมันซี) แกก็หนีเลย ตากลับมาก็ซัดเราอีก ว่าจะให้ตำรวจมาจับเรา พ่อตาดัดเก่งนะ วิ่งขึ้นไปบนบ้านเข้าไปในห้อง ซ่อนอยู่ในห้อง นั้นละเขายิ่งจะเอาง่าย เราก็โดดลงเรือนวิ่งเลย ไม่ลืมนะ คือพ่อ

ตากลัวเด็กจะเสีย จะเป็นขโมยแต่เด็กแต่เล็ก จึงหาอุบายวิธีดัดสันดานไว้ ก็ถูกต้องไปโดยลำดับ ไอ้เราที่ต้มป้าก็ถูกต้อง ถ้าไม่ถูกต้องป้าเชื่อเราทำไมใช่ไหม ก็แสดงว่าถูกต้องเหมาะมาเป็นระยะ ๆ

เราดูกิริยาท่าทางของแกไม่มีอะไรเลยนะกับเด็ก มีแต่ยิ้ม ๆ (เด็กเหล่านี้สูไปขโมยอ้อยกูทำไม) ว่างั้น แล้วยืนยิ้ม ทางนี้ก็แก้ผึงเลย โอ๊ย เอาดีนะ ถ้างั้นป้าก็เอาเสีย (โอ๊ย กูไม่เอาแล้ว สูตัดมาแล้วสูก็เอาไปกินเสีย) เราก็แบกไปเลย เราไม่ลืม กิริยาไม่มีอะไรเลยกับเด็ก ก็อย่างว่านั่นแหละมันเกินกว่าจะมาถือสีถือสา มันประมาณสัก ๕ ขวบขนาดนั้นแหละ เราก็ไม่ลืมอันนี้ เพราะนิสัยเราไม่มีอย่างนั้น มันก็มีอย่างความหิวนั่นแหละที่ขโมยนี่นะ เพราะเดินไปวันไหนก็อยู่มุมรั้วนี่นะ สวนเขาอยู่มุม เดินไปเวลาไหนก็เห็นสวนอ้อยดำงาม มันหิวมากก็ขโมยได้ มันไม่ได้ตั้งใจนิสัยเป็นขโมยแหละ มันหิว

เรื่องขโมยนิสัยเราไม่มี เราจะเห็นได้เวลาคบกับเพื่อนฝูง เขาพูดถึงเรื่องขโมยเรื่องอะไร ๆ ไม่ดี โอ๋ย ไม่คบเลยนะ ตั้งแต่เป็นหนุ่มก็เห็นชัด ๆ คนไหนเป็นอย่างนั้นไม่เข้าหาเลย อันนี้ก็ดีอย่างหนึ่ง นิสัยฉกลักขโมยอย่างนั้นไม่มี ตั้งแต่เพื่อนฝูงแสดงอากัปกิริยาบอกมาอย่างนั้นอย่างนี้ เล่าให้ฟัง เขาไม่ได้มาชวนเราไปนะเขาพูดกัน เราฟังไม่ได้เลย หลบหนีเลย อย่างมากก็ สูทำอะไรกัน เท่านั้นละอย่างมาก

ธรรมะนี้มันก็เป็นขั้นเป็นตอนนะในหนังสือ หยดน้ำบนใบบัว ตั้งแต่พื้น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนถึงสุดขีดเลยว่างั้น ธรรมะที่ลงในหยดน้ำบนใบบัว ที่เราวิตกวิจารณ์เคยพูดมาแต่ก่อนนี้แล้วนะ เฉพาะอย่างยิ่งเราดูในวงราชการ เพราะเราทราบมานาน ที่ออกนี้ออกเมื่อไปประจัญบานกันก็รับกันเฉย ๆ เรารู้มาแต่นานแล้ว ก็ลูกศิษย์ของเรามีหมดทุกกระทรวง คนดี ๆ จะมาเล่าให้เราฟัง เข้าลิ้นชัก ๆ เก็บไว้ มีแต่ปลงธรรมสังเวช เอ๊อวงราชการทำไมเป็นอย่างนี้ เรื่อยมา นานแล้วนะ เก็บเข้าในลิ้นชัก ๆ เวลาเปิดมันของง่ายเหรอยังบอกแล้ว นี่มันยังไม่ถึงจัง ๆ เฉย ๆ นะ ถ้าลงจัง ๆ แล้วยังจะซัดกว่านั้นอีก มันของเล่นเมื่อไร เพียงเท่านี้ก็เอาแค่นี้ก่อนเท่านั้นเอง ความจริงที่เราเก็บไว้ในลิ้นชักมันขนาดไหน ๆ มีแต่ลูกศิษย์ผู้ดี ๆ นั่นแหละเขามาเล่า เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่เชื่อถือได้ละซี วิธีกิน-กินแบบไหน ๆ เขาเล่าให้ฟังหมด แต่ละแผนก ๆ มันกินกับแบบไหน ๆ สุดท้ายลงถึงเปอร์เซ็นต์ ๆ กินตลอด เล่าให้ฟังก็เข้าลิ้นชัก ๆ ปลงธรรมสังเวชเท่านั้นเองเรื่องราวมัน ไม่ใช่เราไม่รู้

กระทรวงไหนก็มีแต่ลูกศิษย์ คนดี ๆ แหละเขามาเล่าให้เราฟัง บางทีถูกเขี่ยก็มีย้ายไปที่นั่นที่นี่ก็มี แบบไหนมีแต่แบบกินแบบกลืนกัน กินแบบไหน ๆ เหนือโต๊ะ ใต้โต๊ะ เหนือดิน ใต้ดิน มันออกวิธีการต่าง ๆ ก็รู้ล่ะซี มีแต่ปลงธรรมสังเวชเท่านั้น เราไม่ได้เกี่ยวข้อง โอ๊ โลกนี่สมชื่อว่าโลกจริง ๆ สกปรก บ้านเมืองเป็นยังไง ประชาชนเขา

เงียบ ๆ ทางนั้นก็กินอย่างเงียบ ๆ อยู่ลึก ๆ ครั้นต่อมามันก็โผล่ขึ้นมาล่ะซีมันด้านพอมันเลยจะกลืนหมดทั้งบ้านทั้งเมือง อย่างนั้นละที่มันได้ซัดกัน เหตุการณ์มันก็เป็นอย่างนี้เอง ไม่งั้นเราก็ยังไม่พูด ถ้าไม่มาเกี่ยวกับเราเข้าไม่พูดนะเรื่องที่เป็นมานี้

นี้มาโดนกับเราซึ่งเป็นตัวการ กำลังนำชาติเข้าสู่ความสุขความเจริญและความแน่นหนามั่นคง แล้วเป็นจุดสำคัญของชาติด้วยคือหัวใจของชาติ ได้แก่คลังหลวงเข้าไปล่ะซี สมบัติที่จะเข้าคลังหลวงเป็นหัวใจของชาติทั้งนั้นมารวมนี้ แล้วเราเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว ก็เอากันล่ะซีใช่ไหมล่ะ นี่ละเรื่องมันจะออกก็ออกอันนี้เอง ถ้าธรรมดาไม่ออกเราก็รู้มานานแล้วนี่ แต่เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ หากไม่มีอะไรเลยก็ไปเรื่อย ๆ ถ้าเราไม่เข้าไปเกี่ยวข้องก็ไปอย่างนั้นละ แบบนั้นว่างั้นเถอะ มันก็เลยเข้ามาเกี่ยวข้องเสียจนได้ เรื่องราวมันถึงได้เปิดออกมาเรื่อย ๆ ขนาดนั้นเท่านั้นก็พอแล้วแหละ มันจะกระเทือนทั่วประเทศไทยเราเปิดออกมาเพียงแค่นี้ก็ดี ถ้ายังมีเหตุการณ์หนักกว่านี้มันยังจะหนักกว่านี้ ไม่ใช่เล่นนะ

ถ้าลงได้ขึ้นเวทีแล้วโบกมือเลย ให้ถอยใครไม่มี ธรรมเป็นยังไงแล้วจะพุ่ง ๆ เลย ไม่ได้มองดูใครว่าสูงว่าต่ำ ธรรมเหนือหมด ๆ ความจริงมีเท่าไรจะแจงออกมาหมดเลยนั่นซี มันพอดีขนาดนี้ก็อยู่ขนาดนี้เสีย เข้าใจไหมล่ะ ถ้าหนักกว่านี้มันยังจะหนักกว่านี้อีกนู่นน่ะจะว่าอะไร ขึ้นบนเวทีผาง ๆ เต็มเหนี่ยวให้ได้ฟังทั่วประเทศไทย เสร็จแล้วตะแลงแกงอยู่ที่ไหน เอ้า เอาหลวงตาบัวไปตัดคอ จะบอกขนาดนั้นนะไม่ใช่ธรรมดามันไม่ได้กลัวนะความตาย กล้าก็ไม่กล้า กลัวก็ไม่กลัว จะเป็นไปตามความจริง เอ้า พูดตามความจริงนี้จะเอาคอเราไปตัด เอ้า ตัดเลย นั่นขนาดนั้นนะ

เมื่อวานนี้ไปถ้ำพระยาช้างเผือก ใหญ่สวยงามมาก เราไปดูสถานที่อะไร ๆ ที่นั้นเหมาะ ไปดูสถานที่ พระอยู่ข้างบน เราไม่ขึ้นมันสูง เราก็เลยจี้เข้าไป เป็นยังไงทางจงกรม กุฏิที่พักของพระกรรมฐาน อยู่ถ้ำสำคัญเสียด้วยนะ แล้วมีทางจงกรมที่ทำงานของพระไหมล่ะ ที่นั่งสมาธิที่ภาวนา หัวหน้าวัดยิ้ม ๆ ก็เลยใส่เปรี้ยง ๆ มันยังไงกันนี่ พวกว่างงาน หากินกับชาวบ้านเขา งานของเราไม่ทำ งานของเราคืออะไร คือการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาชำระจิตใจ นี้คืองานของพระแท้ เวลานี้เราตื่นขึ้นมาก็มากินกับชาวบ้านเขา กินท้องป่องแล้วก็นอนอยู่เหมือนหมูยังไงกันนี่ พวกนี้พวกว่างงาน เอางานของชาวบ้านมากินมากลืน บิณฑบาตมาตอนเช้า ๆ กินอิ่มแล้วนอนอยู่เหมือนหมู อาศัยชาวบ้านหายใจนะ งานของเจ้าของคืออรรถคือธรรมที่จะหล่อเลี้ยงจิตใจไม่มี มันยังไงกรรมฐานนี่ ซัดกันใหญ่เมื่อวาน เอาบ้างแหละ ไม่มากแต่เด็ด

เราไปจริง ๆ นะไปที่ไหนสำนักกรรมฐานถ้าไม่มีทางจงกรม จืดชืด ดีไม่ดีมองโน้นมองนี้ มันปวดขี้หรือไม่นา ปวดขี้จะฟาดใส่กุฏิพระน่ะว่าไง มันสะเทือนใจมากนะ นี่

ละศาสนาจะจม เวลานี้จะไม่มีศาสนา หดย่นเข้ามา ๆ เหลืองอร่ามเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มวัดเต็มวา ดูโยมก็เป็นอีกแบบหนึ่ง มาดูพระก็เป็นอีกแบบหนึ่ง จนกระทั่งว่าธรรมนี้ถ้าเป็นธรรมดาแล้วเรียกว่าสลบไสลได้เลย คือดูไม่ได้ มันเข้ากันไม่ได้เลย ไม่มีแบบไม่มีฉบับ โกโรโกโสเลอะ ๆ เทอะ ๆ ฆราวาสญาติโยมก็ไปอีกแบบหนึ่ง พระก็ไปอีกแบบหนึ่ง เวลาธรรมกางออกไปนี้มันดูไม่ได้ทั้งสองนั่นแหละจะว่าไง นี่ละธรรมละเอียดไหม ดูโลกจนขนาดที่จะดูไม่ได้ ยังเพลินบ้ากันอยู่ยังไงกัน

โหย เราสลดสังเวชจริง ๆ นะ คนเราไม่มีแบบมีฉบับ ไม่มีข้อบังคับบัญชาเพื่อความดีงามบ้างแล้วไม่มีคุณค่าอะไรนะมนุษย์ หาคุณค่าไม่ได้เลย มีแต่ดีดแต่ดิ้นมันก็เหมือนสัตว์ แล้วมานี้ก็อยู่ไปกินไปอย่างนั้น นับวันนั้นเดือนนี้ วันอาทิตย์ วันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ ชวด ฉลู ขาล เถาะ เดือนนั้นเดือนนี้ ยามนั้นฤกษ์นี้ ดูฤกษ์เจ้าของมันจะจมไม่ดู เจ้าของเลอะเทอะหาดีดดิ้นแต่ภายนอก ภายในที่จะเป็นสาระสำคัญแก่เจ้าของไม่มองเลย นี่ซิมันเสียมาก ชาวพุทธเราเสียมากตรงนี้ เลอะจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นเราถึงได้พูดเต็มเหนี่ยวเลยถึงวาระที่จะพูด พูดเต็มเหนี่ยวเพราะความจริงเต็มยัน นอกจากไม่นำมาพูดเฉย ๆ มองไปที่ไหนมันขวาง ๆ

ครั้นย้อนเข้ามาในวัด มองดูพระดูเณรอีก มันขวางมาเป็นลำดับลำดา ตั้งแต่ส่วนหยาบเป็นลำดับลำดามา มาถึงขั้นละเอียดมันก็ขวางให้เห็น มันมีอยู่ที่ใดถ้าขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วขวางทั้งนั้น ขวางธรรมนะ มีละเอียดก็ขวางละเอียด เหมือนอย่างเสี้ยนอย่างหนามอย่างหอกแหลมหลาวนี่ แหลมหลาวเป็นอีกอันหนึ่ง เข้ามา ๆ เป็นเสี้ยนเป็นหนาม แม้ที่สุดเป็นผงเข้าตาก็มาขวางตา ละเอียดขนาดนั้นก็ตามนะมันก็ขวางได้ อันนี้ขึ้นชื่อว่ากิเลสมันก็แบบนี้ มีมากมีน้อยมันขวางมาตลอด ๆ เจ้าของไม่รู้ กระทั่งเป็นผงเข้าตาก็ยังจะไม่รู้อีก ผงเข้าตาก็เรียกว่ากิเลสส่วนละเอียด มันเข้าทิ่มแทงหัวใจ ขาดสะบั้นไปหมดไม่มีเหลือแล้วจ้าเลย ไม่มีอะไรกวนตา กวนหู จมูก ลิ้น กาย มีแต่กิเลสเท่านั้นเข้ากวนเข้าแทรกเข้าแซง พอตีนี้ออกหมดแล้วไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นอิสระเต็มตัว ไม่มีอะไรเข้ามาแทรกแซงเลย นั่นเรียกว่าธรรม ธรรมปราบความชั่วออกหมดแล้วเป็นอย่างนั้น

ความชั่วมีมากมีน้อย จะมีแง่หนักเบาแห่งความทุกข์ทั้งหลายเจือปนกันอยู่ทุกแห่งทุกหน แม้ที่สุดหัวใจของผู้ปฏิบัติ ถ้ากิเลสยังมีอยู่ ละเอียดขนาดไหนนั้นละตัวภัยยังมี ซัดกัน ๆ เข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งตัวภัย เช่นอย่างว่าผงเข้าตา สุดยอดของภัยของผงแหละ ผงเข้าตาก็ทำให้ตาเสียตาแสบ เอาอันนี้ออกหมดแล้วมันก็จ้า อย่างนี้แหละกิเลสเป็นชนิดละเอียดคือผงเข้าตา เอาอันนี้ออกหมดแล้วจ้าไปหมดเลย ทีนี้เมื่อจ้าไปหมดแล้วอะไรจะมาขวาง ขวางอะไรมันก็รู้หมด ๆ นี่เวลามันเปิดเป็นอย่างนั้นนะใจ

เวลามันมืดมันมืดจริง ๆ เห็นชั่วว่าดี เห็นดีเป็นชั่ว ขวางกันกับธรรมตลอดเวลา ธรรมดีบอกว่าดี แต่กิเลสถ้าดีแล้วบอกว่าชั่ว ถ้าชั่วมันบอกว่าดี นี้คือกิเลสล้วน ๆ ถ้าธรรมแล้วตรงไปตรงมา ดีว่าดี ชั่วว่าชั่ว

เหมือนอย่างพวกแหลมพวกหลาวพวกผงเข้าตานั่นแหละ ขนาดไหนมันก็เป็นภัย ๆ เป็นภัยมาตลอด นี้คือเรื่องของกิเลสกับธรรมจับกัน ๆ แก้กัน ชะล้างกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งบริสุทธิ์เต็มที่แล้วไม่มีอะไรเลย นี่ละพระพุทธเจ้า โลกวิทู รู้แจ้งโลก แจ้งไปหมด ข้างในก็ไม่มีอะไรกีดขวาง ข้างนอกก็โล่งไปหมดเลย นี่ละธรรมที่มาสอนโลกเราทุกวันนี้ โลกเราชาวพุทธ หูก็มีตาก็มี คนหนึ่งอย่างน้อยมีสองตา ถ้ามันบอดเสียตาหนึ่งตาหนึ่งยังมีอยู่ แต่เขาเรียกคนตาเอกไม่ใช่ชั้นเอก ถ้าบอดหมดแล้วเรียกตาบอด มันไม่ดูมีกี่ตา สิ่งที่ดีที่ชั่วมันก็ประจักษ์กับตาก็มี ประจักษ์กับหูก็มี ประจักษ์กับสิ่งมาสัมผัสสัมพันธ์เรา มีทั้งดีทั้งชั่ว ถ้าเรามีสติปัญญาพินิจพิจารณาเพื่อแก้ไขตนเองแล้วก็แก้ได้ตลอดไป แต่ถ้าไม่สนใจที่จะแก้แล้ว ดำยิ่งกว่าหลังหมีดำมันก็ไม่รู้ตัวนะ เป็นอย่างนั้น

เดี๋ยวนี้พวกเรามันเป็นหลังหมีดำ ไม่สนใจแก้ตัวเลย ตื่นมามีแต่ความหวัง หวังจะมีความสุขความเจริญอย่างนั้นอย่างนี้ การจะสร้างความหวังให้สมหวังในหัวใจตัวเองไม่สนใจ มีแต่ความหวังดีดดิ้นกันเป็นบ้าแล้วก็จมกันไป ๆ ถ้ามีแต่ความหวังแล้วดีดดิ้นไปตามความหวัง ความหวังนั้นเป็นเรื่องกิเลสหลอกสัตวโลกเข้าใจไหมล่ะ ธรรมไม่มีตามจับตามต้อนกันบ้างนี้ ไม่ทราบความหวังเป็นภัยเลยแหละ ถ้ามีสติปัญญาจับแล้วความหวังนี้ส่วนมากมักเป็นภัยทั้งนั้นแหละ หวังที่จะทำดีนี้ไม่ค่อยมีนะ มันหวังในสิ่งที่มันต้องการแต่มันไม่บอกว่าเป็นชั่วนะ เราต้องการอะไรก็หวังสิ่งนั้นหวังสิ่งนี้ไปเลย นี่กิเลสหวัง มันไม่บอกว่าเป็นโทษนะจึงลำบาก

นี่เราก็เป็นชาวพุทธ ให้พากันตั้งเนื้อตั้งตัวแก้ไขดัดแปลงตนเองบ้างนะ ศาสนาพุทธเรานี้เป็นศาสนาเลิศเลอสุดยอดแล้ว เกิดมาในสามแดนโลกธาตุนี้ จะสี่ห้าแดนโลกธาตุก็ตาม ไม่มีที่ศาสนาประเภทพระพุทธเจ้าของเรา ที่จะรู้จริงเห็นจริงจริง ๆ เอามาโชว์แก่โลกได้ตลอดเวลา นี่โชว์ได้ พระพุทธเจ้าโชว์ได้ ธรรมที่นำมาแสดงนี้โชว์ได้ พระสงฆ์สาวกเป็นผู้วิเศษตามพระพุทธเจ้าโชว์ได้ทั้งนั้น นี่เรียกว่าศาสนาโชว์ ท้าทายต่อการพิสูจน์ทุกอย่างคือพุทธศาสนาของเรา นอกนั้นจะท้าทายที่ไหน ประกาศกันป้าง ๆ แต่ตัวจมอยู่ในส้วมในถาน เจ้าของศาสนาเป็นเจ้าของส้วมเจ้าของถาน มีแต่กิเลสเต็มตัว แล้วจะเอาความดิบความดีไปสอนโลกให้ดีได้ยังไงเมื่อเจ้าของเป็นคลังกิเลส เป็นคลังส้วมคลังถานอยู่แล้ว หาดีไม่ได้

พระพุทธเจ้าไม่มีเรื่องส้วมเรื่องถาน มีแต่ความสว่างเลิศเลอเต็มพระทัย สอนโลกที่ไหนเมื่อยอมรับแล้วปฏิบัติดีไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นนะ อย่างประกาศมา **พุทฺธํ ธมฺมํ**

สงฺฆ สรณ คจฺฉามิ นี้คือพยานของพุทธศาสนาเราที่เลิศเลอ ทนต่อการพิสูจน์สุดยอดเลย ไม่มีอะไรจะไปลบล้างได้ในสามรัตนะ พุทธ ธรรม สงฆ์ นี้ นี่ละศาสนาพุทธเราได้เอามาโชว์ให้โลกได้เห็น ใครมีนิสัยปัจจัยพอจะยึดจะปฏิบัติได้ ก็เอาไปปฏิบัติได้ตามกำลังความสามารถของตน ก็เป็นความดีติดเนื้อติดตัวไป ถ้าผู้ไม่สนใจอะไรเลยก็ไม่ได้อะไรเลย ตายทิ้งเปล่า ๆ เหมือนเขาไม่มีศาสนานั้นแล พากันจำเอาบ้างนะ ไม่จำไม่ได้นะ โห เลอะ ๆ เทอะ ๆ มากนะ

คำว่าศาสนา ๆ นี่มันเป็นเหยื่อล่อปลานะ คำว่าศาสนาใครก็ตายใจ เพราะเป็นคำสอนที่ตายใจได้ ว่าเลิศเลอไปหมด คำว่าศาสนาแปลว่าคำสอน คำสอนของคลังกิเลสมันก็ออกมาทางศาสนาได้ เอาศาสนาเป็นโล่บังหน้า เอามูตรเอาคูถตามหลังกันไป เอามหาภัยตามหลังกันไป เพราะฉะนั้นศาสนาแต่ละศาสนานี้ ส่วนมากมักจะเป็นเรื่องคลังกิเลสมหาภัย มันมีเหยื่อล่อไปข้างหน้า เอาศาสนาไปข้างหน้า ๆ ข้างหลังมันมีแต่มหาภัยทำลายสัตวโลกมากมายก่ายกอง พุทธศาสนานี้ไม่มี เปิดทั้งข้างหน้าข้างหลังโล่งหมดเอ้า พิสูจน์ทางไหนพิสูจน์มา นี่ละพุทธศาสนาจึงเป็นที่ตายใจของโลก แต่โลกก็ต้องเอาคำว่าศาสนา ๆ นี้ไปเป็นเหยื่อล่อปลา เพราะฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงติด

คำว่าศาสนาใดที่ว่าเป็นมหาพิษมหาภัย โดยเอาศาสนามาอ้าง ๆ นั้น นี้ละไปสอนที่ไหนโลกนี้เป็นไฟไปตาม ๆ กันหมด กลายเป็นการบ้านการเมืองการรุกรานซึ่งกันและกันเพราะคำว่าศาสนา มันเอาศาสนาไว้ข้างหน้า ตัวมหาภัยอยู่ข้างหลัง เราไม่เห็นนี่ เอาไปพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลายพิจารณาดู นี่ละคำว่าศาสนา ๆ ตัวสำคัญมากนะมันเป็นเหยื่อล่อปลา ถือแต่ว่าคำสอน ๆ คำสอนของมหาภัยก็มี เอาศาสนาเป็นโล่บังหน้า มหาภัยไว้ฉากหลัง ไปที่ไหนรุกรานกันไป ๆ ถ้าว่าเหยียบย่ำทำลายกันดูถูกเหยียดหยามกันก็คือศาสนานี้ ศาสนาแท้ไม่ได้เหยียดหยามใคร พระพุทธเจ้าถือชาติชั้นวรรณะที่ไหน ไม่ถือ แต่ศาสนาใด ๆ นอกนั้นเห็นไหมล่ะถือขนาดไหน แต่ศาสนาแท้จะถือหรือท่านไม่ใช่คลังกิเลสมหาภัย เอาศาสนาเป็นโล่บังหน้าไปเที่ยวเหยียบหัวเขาเท่านั้นเอง

สรุปทองคำวันที่ ๕ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๖ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลล์ รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๓๖๕ แท่ง ทีนี้ยอดรวมทองคำทั้งที่เข้าคลังหลวงแล้วและยังไม่ได้เข้า ทั้งหมดได้ ๔,๖๕๕ กิโลครึ่ง ที่เราได้หลังจากการมอบที่ทำเนียบรัฐบาลนั้นได้ ๙๓ ก.ก.๑๘ บาท ๘๒ สตางค์ เกือบ ๑๐๐ กิโล นับว่าได้เร็วอยู่คราวนี้ วันที่ ๖ กันยา มาถึง ๖ ตุลา ก็ ๑ เดือน กับประมาณ ๙ วัน ๑๐ วันนะ ได้ถึง ๙๓ กิโล ๑๘ บาท ๘๒ สตางค์ ให้ขยับขึ้นเรื่อย ๆนะพี่น้องชาวไทยเรา ทองคำนี้เป็นสำคัญมากทีเดียว

(ลูกจะกราบเล่าเรื่องการภาวนาเจ้าค่ะ ตอนนี้การทำงานของลูกไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดไม่ถอยไม่ปล่อยเจ้าค่ะ) ต้องอย่างนั้น ธรรมชาติของมันต้องเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นเวลามันหยาบมันก็หยาบ ทั้งฟัดทั้งเหวี่ยงทั้งถากทั้งฟัน ถึงขั้นละเอียดเข้าไปมันก็ละเอียดเข้าไป ๆ ถึงขั้นที่จะลงรายละเอียดนี้จะทำหยาบไม่ได้ แน่ะ ทีแรกทั้งถาก ทั้งตัดทั้งฟัน ต่อมาก็ไสกบ ละเอียดเข้าไป ๆ ลงชะแล็ก พอลงชะแล็กแล้ว หยาบกว่านั้นเข้ามาต้องไม่ได้ แน่ะ ความเพียรก็เหมือนกัน ถึงขั้นใดมันรู้ในตัวเอง ๆ การพูดธรรมะก็ให้รู้จักสถานที่บุคคล เข้าใจไหมล่ะ สถานที่หนวกก็หนวกไปเสีย มันควรบอดก็บอดไปเสีย สถานที่ควรจะแย็บ ๆ ผู้มาฟังจะได้รับผลประโยชน์อย่างไร ก็แย็บๆ ออกไปตามที่จะได้รับประโยชน์ ถ้ามีความมุ่งหวังอย่างแรงกล้า ธรรมะนี้ก็ออกรับกันๆ ถ้าควรจะทุ่มเลยมันก็เป็นไปเองเข้าใจไหม ถ้าควรแบบหูหนวกตาบอด มันก็หูหนวกตาบอดไปเอง

นี่แหละธรรมท่านรู้จักประมาณ ไม่มีกดมีถ่วง ไม่มีผลักมีดัน ความพอดีตลอดคือธรรม ควรจะออกหนักเบามากน้อย หรือไม่ควรออก จะเป็นไปด้วยความพอดีทั้งนั้น ถ้าควรจะออก ลงถึงขนาดทุ่มก็เป็นความพอดี เห็นไหมพระอัสสชิ พระสารีบุตรเป็นคลังปัญญาคอยด้อมดู แต่ก่อนท่านเป็นปริพาชกยังไม่ได้เข้าแดนพระพุทธศาสนา พระสารีบุตรเห็นพระอัสสชิ กำลังเดินมาบิณฑบาต ทีนี้พระอัสสชิเป็นพระอรหันต์ ทางนี้ก็เป็นปุถุชนด้อมตามไปดู ๆ เออ.สมณะองค์นี้แปลกกับสมณะทั้งหลายมาก ดูอากัปกิริยาเหลือบซ้ายแลขวาพอดิบพอดี สำรวมระวัง สมณะองค์นี้น่าเคารพน่าเลื่อมใสมาก เวลาท่านบิณฑบาตก็ค่อยด้อมตามหลังไป พอพ้นจากหมู่บ้าน แอบไปถามเลยว่า ท่านมาจากสำนักใด ดูกิริยาท่าทางน่าเคารพเลื่อมใสมาก ท่านบวชมาจากสำนักใด ใครเป็นครูของท่าน ครูของท่านสอนว่าอย่างไร

พระอัสสชิทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นพระอรหันต์ เออ.ครูของเราคือพระพุทธเจ้า พระสมณโคดม อาตมานี้พึ่งบวชมาในธรรมวินัยใหม่ ๆ ยังไม่มีความรู้อันกว้างขวางลึกซึ้งจะพูดเฉพาะใจความสำคัญให้ท่านฟัง นี่พระอัสสชิพูด จากนั้นก็ว่า

เย ธมฺมา เหตุปฺปภวา เตสํ เหตุ ตถาคโต
เตสญฺจ โย นิโรโธ จ เอวํ วาที มหาสมโณ

ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ เหตุอยู่ที่ใจ จะเกิดดีเกิดชั่ว จะเกิดขึ้นที่ใจนี้ก่อนอื่นทั้งนั้น เมื่อระงับก็ต้องระงับลงที่ใจ เมื่อระงับลงที่ใจแล้ว อะไร ๆ ก็ไปดับลงที่ใจนั้น สมณะของเราท่านสอนอย่างนี้ พระสารีบุตรบรรลุโสดาปฺ๋งเลยทันที แล้วจากนี้ก็ถามเวลานี้ท่านพักอยู่ที่ไหน พระสมณะโคดมอยู่ที่ไหน บอกว่าอยู่วัดเชตวันหรือเวฬุวันหรือว่าไงเราลืมแล้ว (เวฬุวัน ค่ะ) ทางนี้ก็ลาพระอัสสชิ แล้วพระอัสสชิท่านก็ไปของ

ท่าน ทางนี้ก็เข้าไปหาสำนักสัญชัย ซึ่งในเวลานั้นมีบริษัทบริวารตั้งมากมาย ไปขอลาสัญชัยไปอยู่กับสำนักพระพุทธเจ้า ก็ได้บริษัทบริวารไปด้วยกัน ๒๕๐ คน ไปฟังธรรมะพระพุทธเจ้า ๒๕๐ คนนี้ไปฟังธรรมบรรลุหมดเลย พระสารีบุตรนี้ ๑๕ วัน จึงได้บรรลุ พระสารีบุตรไปแสดงธรรมจากพระอัสสชินั้นให้พระโมคคัลลาน์ฟังท่านก็สำเร็จพระโสดาบันด้วยกัน

คือพระสารีบุตรนี้สำเร็จโสดาจากพระอัสสชิ พระโมคคัลลาน์นั้นสำเร็จโสดาจากพระสารีบุตร จึงไปชวนเอาเพื่อนไปหมด พระโมคคัลลาน์บำเพ็ญอยู่ ๗ วัน คือปัญญายังไม่ลงง่าย ๆ ต้องพิจารณาเสียก่อน พอถึงที่แล้วก็ลงผึงสำเร็จ พระสารีบุตร ก็ยิ่งเป็นคลังปัญญา พิจารณาถึง ๑๕ วัน สำเร็จปึ๋งขึ้นมา ทีนี้พระสารีบุตรนั้นไม่เคยปริปากพูดเลยว่า อาตมาเป็นพระอรหันต์ เอาหัวใจของพระอรหันต์ออกมาแสดงเท่านั้นพอแล้ว ทีนี้พระสารีบุตรเมื่อได้ทราบว่า พระอัสสชิที่เป็นพระอรหันต์และเป็นอาจารย์ของท่านอยู่สถานที่ใดทิศใดแดนใด จะกราบจะไหว้ไปทางนั้นเสียก่อนตลอดเลยนะ ท่านเคารพจริง ๆ พระอัสสชิท่านไม่ได้บอกว่าอาตมาเป็นอรหันต์

เพราะฉะนั้นการแสดงธรรมกับใครก็ตาม จึงต้องมีความพอเหมาะพอดี ๆ เข้าใจเหรอ อย่างพระอัสสชิ เป็นต้น ถึงขนาดเป็นพระอรหันต์มาแสดงธรรมแก่พระสารีบุตรก็ไม่ได้บอกตลอด แต่พระสารีบุตรก็ทราบจนได้ อยู่ทิศใดแดนใดต้องกราบเสียก่อนนั่น ธรรมเป็นความพอดิบพอดีตลอดเวลา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ **หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร** ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd